

Ingrid Mulder

Slakken.

Dat is het eerste dat bij hem opkomt als hij aan Spanje denkt. Ze waren in een kleine tent, niet ver van de zee, een bodega noemde Marian het, en ze wilde alle exotische dingen van de kaart proeven. Eefje weigerde ze te eten. Ze zat daar maar met haar vork in haar bord te pielen en zette dat pubergezicht op waar ze de laatste tijd patent op heeft. Van Marian moest ze ze in ieder geval proberen. Alleen maar even proeven. Dat hoorde bij de opvoeding vond ze.

Nee wacht, dat kan helemaal niet. Eefje was vijf toen Marian besloot dat ze haar leven beter anders kon leven en hen in de steek liet. Het was Jeanne natuurlijk, met die slakken. Zijn ex wilde in Spanje alleen maar eten bij Friet van Piet. En van opvoeden had ze nog nooit gehoord. Hij haalt zijn ex-vrouwen door elkaar, het moet niet gekker worden.

Nou ja, bijna ex-vrouw. Technisch gezien is Jeanne nog gewoon zijn echtgenote. Al valt er niet veel te genieten, de laatste tijd. Hij vraagt zich af waar het is misgegaan en wanneer zij zo'n zeikwif is geworden.

Hij zet de cowboyhoed die naast zijn computer ligt op zijn hoofd. Kadootje van Jeanne, uit de Verenigde Staten toen ze daar eens op zakenreis was. Ze vond het bij hem passen, zei ze. Het was in de tijd dat ze hem nog serieus nam, hem en zijn alter ego Dirk Rozeboom. Dirk is de actieheld in de romans die hij schrijft. Het is geen grote literatuur natuurlijk, dat weet hij zelf ook wel. Maar de mensen vreten het. Wie wil er nou niet wegdromen bij een man die alles is wat je zelf zou willen zijn: knap, heldhaftig, goed met de vrouwtjes, en gezegd met een volle bos haar? Of als je een vrouw bent: bij een man die alles is wat jij in je echtgenoot zou wensen?

Stiekem is hij natuurlijk gewoon Dirk. Het is dat hij nooit in de situaties terecht komt waarin hij zijn held altijd laat belanden, maar hij weet zeker dat hij dan net zo heldhaftig zou zijn. Per slot komt alles wat Rozeboom doet rechtstreeks uit zijn brein. En er is een tijd geweest dat Jeanne hem minstens even woest aantrekkelijk vond. En anders Marian wel, olalala, als hij daaraan terugdenkt... ze kon geen genoeg van hem krijgen. Hij durft wel te stellen dat veel van Dirks avontuurtjes op zijn eigen ervaringen zijn gebaseerd.

Wat hem weer op Marian brengt en haar bizarre verhuisplannen.

Hij kijkt in de spiegel, zet zijn hoed een beetje scheef en oefent een zwoele blik. Rozeboom is de naam, aangenaam. Hoe ik heet? Dirk. Dirk Rozeboom. Misschien moet hij er nog een initiaal aan toevoegen. Dirk Q Rozeboom. Q? Quirinus? Quirijn? Hij opent de zoekmachine voor namen met een Q. Of met een X, dat staat ook wel interessant.

O nee, Marian. Marian die ineens naar Spanje wil. Hij vraagt zich af wat ze daar te zoeken heeft met haar sproetige vel en haar afkeer van alles wat ook maar een beetje exotisch is. Zijn oog valt op de pop-up-advertentie van een echtscheidingsadvocaat. Het is misschien niet eens zo'n gek idee dat zij gaat verhuizen. Als hij en Jeanne gaan scheiden zou Eefje de banden met haar moeder zomaar eens kunnen willen aanhalen. Ze ziet haar nu maar af en toe. Ze lijken geen van beide echt behoefte te hebben aan contact. Maar als Jeanne niet meer bij hen woont... je weet het nooit met die pubers. Als hij Jeanne mag geloven is het erg belangrijk dat ze een vrouwelijk rolmodel hebben en iemand om typische vrouwenzaken mee te bespreken. Onzin natuurlijk, als er iemand is die genoeg mensenkennis heeft om met wie dan ook over wat dan ook te praten dan is hij het wel. Anders zou hij zijn vrouwelijke personages toch niet zo levensecht kunnen neerzetten?

Maar in het hoofd van een puber kijken is zelfs voor hem hogere wiskunde.

Dus hoe verder Marian weg is, hoe beter. Hij klikt haar mailtje tevoorschijn en scrollt naar beneden.

Waar ging ze ook alweer precies naar toe? Ze wil geld van hem, ziet hij nu. Een lening. Zij en haar

vriendje willen het liefst zo snel mogelijk vertrekken, nog voor de Kerst. Met een kleine bijdrage van zijn kant zou dat te realiseren zijn. En ze betaalt hem natuurlijk terug zodra ze kan.

Hij kijkt weer in de spiegel die hij naast zijn beeldscherm heeft staan om gezichtsuitdrukkingen van zijn personages uit te proberen. Dirk Q Rozeboom kijkt terug met een geslepen blik. De blik die hij heeft als er een plannetje aan het rijpen is.

Zijn ex-vrouw heeft een iets ander idee bij het woord 'klein' dan hij, ziet hij, als hij het bedrag leest dat ze van hem wil lenen. Maar ach, binnenkort is toch de helft van alles hier van hem.

II

Als ze niet beter wist zou ze bijna zeggen dat ze verslaafd was, zoals ze nu zijn werkkamer binnensluipt terwijl ze schichtig om zich heen kijkt of niemand haar ziet. Stan is vandaag weg en Eefje appte net ze bij een vriendin blijft eten. Hoog tijd om eens te zien hoe het haar vriend Dirk Rozeboom de laatste dagen is vergaan. Het is natuurlijk pulp wat haar man schrijft, dat weten ze allebei.

Onderling grappen ze erover. Dat hij rotzooi maakt, maar dat het publiek ermee wegloopt. Dat hij eigenlijk een gourmet-chef is die tijdelijk een verlopen snackbar runt. Stan zegt dat zijn Dirk Rozeboom boeken alleen een vingeroefening zijn, een reden om hem aan het schrijven te houden. en terwijl hij met de opbrengst tijd koopt om aan zijn grote literaire meesterwerk te schrijven doet hij met die flutverhaaltjes toch inzichten op over hoe je een verhaal opbouwt en wat spanning opwekt en wat juist niet.

Dat is de theorie. Alleen bekruipt haar steeds vaker het gevoel dat hij zijn boeken veel serieuzer neemt dan hij doet voorkomen. Alleen al dat niemand iets mag lezen voor het helemaal af is. En van zijn literaire meesterwerk heeft zij nog nooit iets gezien. Zij kan het weten, want ze licht regelmatig zijn computer door. Haar ex-vriendje bleek er online een hele harem op na te houden waar zij niets van wist. Dat gaat haar niet nog een keer gebeuren. Ze weet precies waar Stan naar zoekt op internet, hoe het met zijn financiën staat en in welke nesten zijn hoofdpersoon zich nu weer heeft gewerkt. Ze geeft het niet graag toe maar ze vindt het heerlijk om te lezen over die onwaarschijnlijke held die alles kan en durft maar die totaal geen verstand heeft van vrouwen. Niet dat hij dat zelf doorheeft natuurlijk. Wat dat betreft lijkt hij sprekend op Stan. Die presenteert zich ook altijd graag als een man van de wereld terwijl hij eigenlijk maar een sukkeltje is. Ze zucht als hij op zijn stoel gaat zitten. een grote sukkel eigenlijk. Haar ouders hadden gelijk toen ze haar waarschuwden. Hij weet het meestal leuk te verpakken maar als je goed kijkt is hij niet meer dan een lege huls. Ze opent Stans WIP-document – work in progress, een schrijversterm noemt hij het – en dompelt zich onder in Dirk Rozebooms nieuwste avontuur. Het is weer volkomen idioot natuurlijk, zoals altijd. Dit keer heeft hij zich in een deftig milieu weten binnen te kletsen, vol graven en gravinnen. De barones, een rondborstige dame – alle vrouwen met wie Dirk vroeg of laat in bed belandt zijn rondborstig met diepe décolletees die net smaakvol genoeg zijn om nog wat te raden over te laten- met wie Dirk volop heeft geflirt, is dood aangetroffen in haar werkkamer. Vergiftigd. Dirk was de laatste die met haar heeft gesproken zodat hij d evolle aandacht heeft van de mooie rechercheur die de zaak onderzoekt. Jeanne lacht hardop als ze leest waarom Rozeboom denkt dat hij geen serieuze verdachte kan zijn. 'Gif is voor wijven'. Ze vraagt zich af hoe Dirk het dan zou hebben aangepakt als hij de barones uit de weg had willen ruimen. Hij had er reden genoeg voor. Wat een irritant mens zeg. Zo iemand die iedereen het bloed onder de nagels vandaan haalt, de lezer inclusief. Ze klikt het verhaal weg. Hij is wel eens beter op dreef geweest, Dirk. Zelfs hierin valt Stan tegen. Werktuiglijk neust ze verder. Niet dat ze werkelijk iets bijzonders verwacht. In dat opzicht lijkt Stan in niets op haar ex. Een mail van Marianne. Gek, hij heeft het helemaal niet gehad over een bericht van zijn ex-vrouw. Onderwerp: Spanje. Spanje? Ze leest het mailtje fronsend. Marianne wil geld van Stan. Bespottelijk. Om naar Spanje te gaan. Wat denkt ze wel.

Ze kijkt bij de verzonden items. Stan heeft niet gereageerd. Uiteraard. Ze leunt achterover in haar stoel. Toch zit het haar niet lekker. Stan die een bedelbrief krijgt van zijn ex en die daar niets over zegt tegen haar. Dat is raar, toch?

Ze aarzelt. Hij zal toch niet... nee, hij zal heus niet... onzin. Ze hoeft niet eens te kijken. Toch trekt ze het toetsenbord naar zich toe en logt in bij de bank. Zie je wel wil ze net tegen zichzelf zeggen, als ze het grote bedrag ziet dat twee dagen geleden van de rekening is afgeschreven. 'Lening' staat erbij. Yeah right. Stans ex Marianne en een lening. Dat mens heeft nog nooit iets terugbetaald. Aan wie dan ook. En sinds wanneer bespreken zij bedragen van dit formaat niet meer met elkaar? Ze kijkt langs de computer. Haar oog valt op de morsige cowboyhoed die ze een keer voor hem gekocht heeft in de Verenigde Staten.

'Wat vind jij er nou van, Dirk?' zegt ze hardop. Maar Dirk zegt niks zinnigs terug. Dirk zegt nooit iets zinnigs.

III

Echtscheiding. De cursor knippert achter het woord. Hij drukt op enter en realiseert zich meteen dat hij had moeten googlen op huwelijkse voorwaarden. Wat hij moet doen als hij wil scheiden weet hij wel, dat is het probleem niet. Wat hij wil weten is hoe hij er het beste uit kan komen. Hij scrollt langs de rijen sites van echtscheidingsadvocaten en informatie voor kinderen van gescheiden ouders.

Alimentatieberekening, misschien is dat een goede term om op te zoeken. Hij leunt achterover, pakt de cowboyhoed en draait hem in zijn handen rond. Had Dirk maar een gouden tip voor hem. Maar Dirk zit in zijn eigen nesten. De barones die zich als een gemakkelijke prooi aan hem aanbood is vermoord en nu moet hij zich bij een zeer aantrekkelijke politieagente melden. Helaas niet, zoals Dirk stiekem hoopt, voor een gezellig avondje uit, maar misschien zelfs wel als verdachte. Alsof Dirk iemand zou vergiften. Wat een onzin. Dat is echt beneden zijn stand. Je kunt veel van Dirk zeggen maar niet dat hij stiekem is. Als Dirk Rozeboom je vijand is, weet je waar je aan toe bent. Een dolksteek in je rug of gif in je drankje zodat hij op het moment van de moord ver weg kan zijn, is niet zijn stijl.

'Gif is voor wijven,' tikt hij. De zin komt hem ineens bekend voor. Hij bladert terug in het verhaal en ziet dat hij deze woorden al eerder heeft gebruikt. Dan moeten ze wel goed zijn. Hij grijnst tevreden. Jeanne springt waarschijnlijk uit haar vel als ze dit leest. Maar tegen de tijd dat zij het te lezen is hun huwelijk toch al voorbij. Misschien nog wel veel eerder. Wat was ze kwaad gisteravond. Woedend. Ze ging zo tegen hem tekeer dat hij even dacht dat ze hem fysiek zou aanvallen. Haar teleurgestelde blik na haar uitbarsting was misschien nog wel erger. Ze keek naar hem alsof hij haar ontzettend tegenviel. Alleen maar omdat hij wilde zorgen dat zijn ex zo ver mogelijk bij hen vandaan ging, zodat ze hun leven niet meer kon verpesten?

Alsof ze het niet kan missen, het geld. Jeanne verdient genoeg voor twee huishoudens en mocht ze ooit tekort komen dan springen haar ouders met liefde bij. Voor hen betekent dat alleen maar dat ze de Bentley die ze op het oog hebben een maandje later kunnen bestellen. Maar nee, delen komt niet in haar hoofd op. Alles is voor Jeanne. Ze heeft hem net iets te vaak duidelijk gemaakt hoe blij hij mag zijn dat ze hem onderhoudt.

'Huwelijkse voorwaarden,' beet ze hem gisteravond toe. 'Dat betekent dat dit allemaal van mij is.' Het betekent ook dat je bij een scheiding niets krijgt. Nou ja, alimentatie misschien. Maar natuurlijk nooit genoeg om dit leventje te blijven leiden.

'We zitten in de problemen, Dirk!' zegt hij hardop.

Dirk knipoogt hem vanaf het scherm toe. Zijn problemen zijn al zo goed als voorbij. Hij heeft de knappe rechercheur om zijn vinger gewonden en zij beschouwt hem nu eerder als een lekker hapje dan als een serieuze verdachte.

Was zijn eigen leven maar zo gemakkelijk te herschrijven.

'Waarom zou iemand de barones dood willen hebben, denk je?' vraagt de rechercheur terwijl ze haar ogen over zijn gezicht laat gaan. Haar blik blijft hangen bij zijn volle lippen. Haar tong glijdt een eindje naar buiten.

'Geld,' antwoordt Dirk met een scheef glimlachje. *'Moorden gaan altijd om geld.'*

Stan laat zijn vingers op de toetsen rusten en staart voor zich uit.

IV

Gefrustreerd slaat Jeanne met haar hand op het stuur. Nee nee nee. dit was niet de afspraak. Ze is op huwelijksvoorwaarden getrouwd vanuit het idee dat ze dan geen gezeik kreeg bij een scheiding. Ideeetje van haar ouders, want natuurlijk had zij de gedachte dat haar huwelijk voor altijd zou zijn. Ze is ze er dankbaar voor. Maar niemand heeft haar verteld dat ze haar luie slampamper van een echtgenoot, nu ze eenmaal van hem af wil, tot in lengte van jaren moet onderhouden. Een beperkte periode, noemde haar advocaat het, maar zij is niet voor niets klaar met Stan.

Die sukkel heeft haar al meer dan genoeg geld gekost. Alimentatie. Wie is er eigenlijk op dat bespottelijke idee gekomen?

Ze kijkt door de voorruit naar buiten naar de glimmende zwarte Mercedes die tegenover haar auto staat. De parkeerplaats staat hier vol met grote nieuwe auto's, allemaal van dik verdienende zakenmensen die hun lucratieve zaakjes met hun advocaat komen bespreken. Ze ziet het wolkje dat haar adem vormt. Ze heeft nog steeds de auto niet gestart. Ze kan het niet opbrengen om terug te gaan naar kantoor en te doen alsof er niets aan de hand is. Of nog erger: naar huis waar ze de schijn op zal moeten houden tot ze alles goed heeft geregeld. Tot ze heeft weggesluisd wat ze kan en haar alimentatiebedrag zo laag mogelijk heeft weten te krijgen.

Ze voelt de tranen in haar ogen opwellen maar ze wil niet huilen. Niet om hem, niet meer. Had ze hem maar nooit ontmoet. Was hij maar gewoon weg te poetsen uit haar leven. Ze ziet een levensgrote gum voor zich waarmee ze hem zonder pardon kan uitwissen. Poef, weg is hij en weg zijn haar problemen. Maar zolang hij niet door de bliksem wordt getroffen gaat hij natuurlijk helemaal nergens heen. Niet uit haar leven in ieder geval.

Tenzij... Ze schudt haar hoofd. De gedachte is te absurd om zelfs maar in overweging te nemen. Van schrik start ze de auto en rijdt met meer vaart dan verantwoord is het parkeerterrein af. Ze heeft al lang niet meer aan Dex gedacht. Haar eerste vriendje, knap en gevaarlijk en helemaal niet het soort jongen dat je aan je ouders voorstelde. Hij kwam net uit jeugd-detentie toen ze hem leerde kennen en hij maakte er geen geheim van dat hij niet van plan was zijn leven te beteren. Hooguit wilde hij slimmer te werk gaan, want zo leuk vond hij het niet achter de deur. Hij was een wervelwind van spanning en romantiek. Ze was bijna ieder moment dat ze bij hem was bang, maar ze genoot er met volle teugen van. Het werd pas erg op het moment dat ze bang was als hij er niet was.

Het was niet gemakkelijk om van hem los te komen maar het is haar gelukt. Ze zou niet weten hoe het nu met hem is. Onzin natuurlijk. Ze weet precies hoe het met hem is. Van ieder sensatiebericht in de krant wet ze altijd meteen of hij er iets mee te maken heeft.

Ze zet de auto stil in een parkeerhaven langs de kant van de weg en duikt in haar tas om de mobiele telefoon eruit te halen die ze de laatste keer dat ze hem heeft gezien van hem kreeg.

Er staat maar één nummer in de contactenlijst: die van hem. Een nummer dat op geen enkele manier naar hem is te herleiden.

Als er iets is, wat dan ook, kan ze hem bellen.

‘Wat dan ook.’ Hij had zijn gezicht zo dicht bij het hare gebracht dat ze dacht dat hij haar ging kussen. Maar hij had bruusk zijn hoofd afgewend en was weggelopen. Ze weet niet of de telefoon het nog wel doet. Het is zo’n oud ding dat Eefje het waarschijnlijk niet eens zou herkennen als telefoon. Jeanne blijft een poosje zitten met de telefoon in haar handen. Ze heeft haar ouders en zichzelf beloofd nooit meer iets met hem te maken te krijgen. Aan de andere kant heeft ze zijn telefoon niet voor niets bewaard al die jaren. Ze heeft hem braaf iedere week opgeladen. Dat zou ze niet hebben gedaan als ze niet van plan was hem ooit te gebruiken, toch? Ze zoekt de contacten. Er verschijnt een nummer zonder enige aanduiding van wie erachter zit. Het groene hoorntje lonkt. Ze trilt. Er staat zweet op haar bovenlip. Als ze nu drukt zal alles veranderen. Onomkeerbaar. Zelfs de kiestoon klinkt ouderwets. ‘Heee, Jé!’ klinkt de stem die ze zo gemist en gevreesd heeft. ‘Kus of klus?’ Ze aarzelt. Als ze voor kus kiest gaat ze een onvergetelijke nacht tegemoet. Misschien is dat wel net wat ze nodig heeft. Om voluit te genieten. Om weer even alles in perspectief te zien. Dan ziet ze de zwarte Mercedes van het parkeerterrein weer voor zich. Nu rijdt Stan erin met een vette grijns op zijn gezicht. Van háár geld. Van haar alimentatie. Hij zwaait nog naar haar ook. Jeanne haalt diep adem. ‘Klus,’ zegt ze.

V

Je zou denken dat hij, na alle Dirk Rozeboom-mysterieën die hij heeft geschreven, wel duizend-en-een manieren weet om iemand weg te werken. Maar als het een bekende betref is het toch anders, merkt Stan. Dat Jeanne weggewerkt moet worden staat vast. Het kan niet anders. Feitelijk is het haar eigen schuld. Ze heeft hem afhankelijk gemaakt van haar levensstijl en nu wil ze hem keihard de goot in trappen. Als hem iets duidelijk is geworden na hun laatste ruzie is het dat wel. Hij heeft nog geen echtscheidingspapieren gekregen maar dat kan niet lang meer duren. Ze wacht vast alleen om haar zaakjes op orde te krijgen voor ze hem het genadeschot geeft. Nee, het staat vast: ze moet dood. Hij prefereert de term wegwerken, dat klinkt minder ernstig, maar het eindresultaat is hetzelfde. De vraag is alleen hoe.

Een mes is te bloederig, een pistool te omslachtig om aan te komen, wurgen duurt te lang. Bovendien moet de verdenking niet op hem vallen. Jeanne wegwerken is één ding. Daarvoor jaren de bak indraaien is heel anders. Hoeveel bijzondere modus operandi hij ook heeft bedacht in zijn Dirk Rozeboom avonturen, in het echte leven komt hij steeds weer op hetzelfde uit: gif. Snel of langzaam werkend, dodelijk gif.

Hij weet al precies hoe hij het gaat doen. Stan lacht in zichzelf als hij denkt aan de verbaasde gezichten van Eefje en Jeanne toen hij zei dat hij het kerstdiner zou verzorgen. Hij heeft al wat recepten uitgezocht. Lekkeres dingen, waar Jeanne dol op is. Het minste wat hij kan doen is haar het kerstdiner van haar leven geven. Het is per slot het laatste kerstdiner van haar leven.

Als voorgerecht denkt hij aan slakken. Daar is Jeanne dol op. En Eefje niet dus hij kan er gemakkelijk iets dodelijks in stoppen. O nee, wacht. Jeanne zal zijn dochter natuurlijk niet van tafel laten gaan zonder dat ze in ieder geval één hapje heeft geprobeerd.

Stan schuift zijn bureaustoel achteruit en staat op. Als hij vastzit in een verhaal gaat hij vaak een eindje lopen om zijn hoofd weer helder te krijgen. Hij kijkt uit het raam. Het is grijs buiten. Hij schiet zijn jas aan en loopt de deur uit voor hij zich kan bedenken.

Buiten gaat het malen in zijn hoofd gewoon door. Wat kan hij maken waarvan hij zeker weet dat Eefje niet per ongeluk iets binnenkrijgt? Het enige dat alleen Jeanne lust zijn avocado’s. Hij gruwet van de

weeïge smaak, om nog maar te zwijgen van de zachte babyprut in je mond als je een hapje neemt. Eefje heeft zijn weerzin (gezond verstand noemt hij het liever) van hem geërfd. Jeanne kan er geen genoeg van krijgen. Hij weet nog dat ze vorig jaar een dieet heeft gevolgd dat bijna alleen maar uit avocado's bestond. Ze bleef maar tegen wie het wilde horen zeggen hoe goed haar dat beviel. Afvallen zonder honger te lijden en ook nog eens haar favoriete voedsel eten. Hij vond het allang best. Het was het enige dieet waarbij ze niet als een permanent menstruerend Godzilla-vrouwje door het huis liep. Die ellende blijft hem dit keer tenminste bespaard. Jeanne gaat ieder jaar meteen na de feestdagen op dieet. 'Het roer gaat om!' Meestal wil ze dat hij ook meedoet. Alsof hij dat nodig heeft. Hij heeft een lijf waar Dirk Rozeboom jaloers op zou zijn. Hij kijkt naar beneden. Nou ja, misschien niet stik-jaloers.

Nee, wacht. Focus. Kerstdiner. Jeanne. Lekker eten. Gif. Veel eten.

Hij voelt het plannetje bij zich opkomen zoals soms ook de inspiratie zich aandient, als een warme wolk die in zijn buik begint en die zich langzaam door zijn lichaam verspreidt.

O ja, dit wordt het kerstdiner van haar leven.

Met een brede grijns knikt hij naar een dame die hem tegemoet loopt. Ze trekt haar hondje met een ruk dicht naar zich toe.

VI

'Ben je ziek?' vraagt Jeanne. Ze kijkt haar stiefdochter onderzoekend aan. Eefje ziet opvallend wit en gedraagt zich zo nerveus dat je bijna zou denken dat ze iets van plan is. Eefje schudt haar hoofd en produceert zowaar een glimlachje. 'Benieuwd naar papa's kookkunst.'

Jeanne glimlacht. Dat is zij ook. Ze waren allemaal verbaasd toen Stan ineens aankondigde dat hij het kerstdiner zou verzorgen. Als jarenlang kijken naar een kookprogramma een goede voorbereiding is voor het komen van een diner, wordt het een groot succes. Jeanne is alleen bang dat enige praktijkervaring ook gewenst zou zijn. Hij denkt zeker dat hij haar kan paaien. Na hun ruzie was er een ijzige wapenstilstand tussen hen. Een geladen stilte voor de storm. Daarna kwam hij ineens met dit charmeoffensief op de proppen. Het ruikt in ieder geval wel heerlijk. En hij heeft echt zijn best gedaan gerechten te kiezen die zij lekker vind. Eerste gang: slakken. Ze zou er bijna spijt van krijgen dat ze Dex heeft gebeld. Ze lacht nu hardop terwijl ze haar wijnglas naar haar mond brengt. Dat was natuurlijk maar een grapje. Spijt is voor de dommen.

Vanavond is alles voorbij. Nog even doorbijten. Ze weet niet wat er gaat gebeuren en waar. Het enige dat ze te horen heeft gekregen is dat ze na het kerstdiner een luchtje moet gaan schappen met haar man. Binnenkort wijlen haar man. Daarna moet ze, voor de onwaarschijnlijke kans dat ze denken dat ze er iets mee te maken heeft, de burner-telefoon weggooien volgens strikte instructies van Dex. Hij zorgt wel dat ze een nieuwe krijgt. Daar twijfelt ze geen moment aan.

Vanavond gaat het gebeuren. Ze voelt zich als een kind aan de vooravond van haar verjaardag. Ze kan bijna niet wachten tot het eindelijk zover is. Het kost haar al haar zelfbeheersing om rustig en kalm het kerstdiner uit te zitten. Ze kijkt van Stan naar Eefje en terug. 'Ik wil graag een toast uitbrengen.' Ze schraapt haar keel. 'Kerst in een tijd voor dankbaarheid,' zegt ze. 'En voor je bezinnen op hoeveel je eigenlijk hebt om dankbaar voor te zijn.'

Ze voelt zich warm worden door haar eigen woorden. Dit moet wel het kerstgevoel zijn. Ze voelt zich ook echt dankbaar. Alleen voor andere dingen dan Stan waarschijnlijk denkt.

Ze neemt een grote slok wijn als hij naar de keuken gaat voor de eerste gang.

Rustig aan, spreekt ze zichzelf toe. Ze moet straks nog wel fit genoeg zijn voor een ommetje. Een heerlijk ommetje na een uitgebreid diner.

Stan komt onhandig naar de tafel toe, met gloeiend hete pannetjes escargots, die hij met een theedoek om zijn handen gewikkeld vasthoudt. Jeanne hoort een gemiauw en een doordringende krijs en voor ze weet wat er gebeurt ziet ze Stan struikelen en het voorgerecht door de lucht vliegen.

Eefje blijft er bijna in als ze de smurrie op de grond ziet liggen. Stan is meteen druk aan het redderen. Met een woedende uitval duwt hij de kat weg. Daar gaat zijn kerstdiner dat volgens hem zo groots en meeslepend zou worden.

‘Joh,’ zegt ze. ‘Geen probleem. There’s always next year.’

Ze probeert het luchtig te laten klinken terwijl ze bedenkt hoe waar het is. Next year. Zonder Stan.

Zonder stom gedoe. Zonder zijn gebral. Next year. Ze kan bijna niet wachten

Ze knielt bij Stan neer en probeert met een keukenpapiertje zoveel mogelijk op te veegen.

‘Laat mij maar even. Ga jij anders verder met de volgende gang.’

Ze legt alle warmte die ze in zich heeft in haar glimlach. Hij tuit zijn lippen voor een kusje in de lucht.

Hij denkt echt dat hij haar heeft ingepakt met dit eten. De arme stakker. Arme lachwekkende stakker.

VII

Jeanne slaat haar ogen op naar het plafond. Ze is ergens van wakker geworden maar ze weet niet waarvan. Ze hoort een diep donker gesnurk naast zich en één lang onzalig moment denkt ze dat het allemaal niet echt is gebeurd. Ze heeft gedroomd. Stan ligt nog gewoon naast haar, zoals iedere morgen. Zo meteen zal hij zich smakkend omdraaien, misschien een stinkende natte scheet laten. Net als ze gefrustreerd wil kreunen ziet ze dat het Eefje is die naast haar in bed ligt. Ze was vannacht te erg overstuurd om te gaan slapen en is huilend bij haar in bed gekropen. Nu slaapt ze eindelijk. Er lopen zwarte strepen van de uitgelopen mascara over haar gezicht. Ze oogt jong nu ze slaapt, zoveel jonger dan ze is.

Jeanne glimlacht. Ze is op die leeftijd waarop ze vooral lief is als ze slaapt. Arm kind, zonder vader. Heel voorzichtig, om Eefje niet wakker te maken, schuift ze het bed uit. Ze zou een moord doen voor een kop koffie. Ze slaat haar hand voor haar mond als ze zich realiseert dat ze die term beter niet kan gebruiken onder deze omstandigheden. En die glimlach moet ze ook van haar gezicht veegen. In de gang blijft ze even staan voor de grote spiegel. Ze kijkt kritisch naar de vrouw met het blauwe oog die naar haar terug staart. Ze is zelf niet ongeschonden uit de overval gekomen. Ze weet niet eens zeker of het een voorzorgsmaatregel was van Dex, om de verdenking niet op haar te laten vallen, of dat er misschien ook een zeker wraakmotief bij zat. Het maakt niet uit. De grote bloeduitstorting staat haar. Het is de rest die haar zorgen baart. Het is weer eens zover. Ze heeft zich bepaald niet ingehouden de laatste maand, en die uitgebreide maaltijd van gisteren heeft ook niet geholpen.

Ze zal er echt weer aan moeten geloven. Jeanne zucht en denkt aan het goede voornemen dat ze aan het begin van dit jaar heeft gemaakt.

Ze kijkt aarzelend naar boven terwijl ze zich afvraagt of Eefje lang genoeg zal blijven slapen zodat zij even een rondje kan joggen. O nee. Ze grinnikt om zichzelf terwijl ze haar hoofd schudt. Joggen is waarschijnlijk niet wat een rouwende weduwe zou doen na de overval waar haar geliefde man bij is omgekomen. Ze moet zich eraan blijven herinneren dat ze vooral geen aandacht moet trekken. Ze moet normaal doen, zo normaal als ieder ander zich zou gedragen na zo’n afschuwelijke gebeurtenis. Ze doet een koffiecupje in het espresso-apparaat en leunt tegen het aanrecht terwijl de koffie doorloopt. Haar oog valt op een netje avocado’s. Haar hart mist een slag. Die heeft Stan voor haar gekocht. Hij eet ze zelf niet. Zij is de enige hier thuis die ze lust.

Ze haalt er één uit het net. Maar waarom zoveel? Die krijgt ze nooit op in haar eentje. Het doet haar denken aan een dieet dat ze eens heeft gevolgd waarbij ze bijna alleen op avocado’s leefde.

Haar mond valt open. Dat is het. Hij kent haar te goed. Hij weet dat ze op tweede kerstdag altijd al spijt heeft van het geschrans en het liefst meteen op dieet gaat. Hij moet het avocado-dieet hebben onthouden en heeft er genoeg voor haar gekocht om direct een start te kunnen maken. Haar lip begint te trillen. Dat gaat ze wel missen, dat vertrouwde, vanzelfsprekende.

Waar vindt ze in vredesnaam iemand die haar zó goed kent?

Ze pakt een mes uit de la en snijdt de avocado open. Terwijl ze het eerste vruchtvlees uit de avocado lepelt rolt er een traan over haar wang.